

*Når de store klokker ringer,
kan det være svært at høre de små bjælder.*

En livshistorie:

Kære alle medlemmer af Folketingets Socialudvalg.

Jeg håber I vil have tålmodighed til at læse denne livsberetning, den siger meget om de vilkår man lever under, når man har en funktionsnedsættelse. Jeg håber beretningen er god at blive klog af:

Jeg er nu 64 år, og har levet med en muskelsvindsygdom siden jeg var 12 år.

I går – en tilfældig dag – var jeg på rundvisning med Magisterforeningen Pensionistafdeling på Christiansborg. Vi spise i Snapstinget.

Under middagen fortalte deltagerne om deres liv og deres mange rejser, spændende job og udfordringer. Jeg følte mig meget anderledes. Det gav mig stof til eftertanke.

De fleste af mine jævnaldrende er i dag pensioneret med gode pensioner og lever et godt liv med mange muligheder. Mit liv er meget begrænset ikke bare af mit handicap, men også af min økonomi.

–og her kommer så historien:

–

Da jeg som 19 årig havde afsluttet studentereksamen, ønskede jeg inderligt at blive arkitekt. Jeg søgte optag på Kunstakademiet, men allerede ved indgangen opstod problemer. Man skulle entrere gennem en høj trappe. Det lykkedes at forcere trappen, men næste forhindring var en spindeltrappe. Her sluttede min karriere som arkitekt.

Jeg søgte ind på indendørsarkitektskolen, men da jeg søgte revalideringshjælp, fik jeg afslag. Man mente ikke, at jeg var istand til – fysisk – at gennemføre. Derefter blev jeg tilkendt invalidepension – meget mod min vilje – i 1968, som 20 årig.

Jeg blev gift og fik børn, men savnede udfordring. Derfor søgte jeg optag på et seminarium, men jeg fik besked på, at hvis jeg læste ville jeg miste min pension, altså måtte jeg opgive. Da jeg var 35 årig prøvede jeg at tage 12 timers undervisning, skete det samme. Jeg fik besked på, at man ville fjerne HELE pensionen, hvis jeg arbejdede i et almindeligt arbejde. Jeg kunne ikke arbejde mere. Altså måtte jeg opgive.

I 1985 blev det lovligt at læse, mens man havde pension. Jeg startede på en universitetsuddannelse, så snart det var muligt, og gennemførte på normeret tid. Netop i de år blev der muligt at blive ansat i skånejob. Jeg tog kontakt til Odder Højskole og blev ansat 12 timer ugentligt. Men der gik 2 år med inderlig kamp for at få jobbet godkendt, og før jeg fik løn. Jeg var den første herhjemme, der blev ansat i skånejob.

Jeg har nu arbejdet i ca. 13 år på særlige vilkår. Langt det meste af tiden har min løn været ca 2500 kr. brutto månedligt, og min pensionsindbetaling ca. 250 kr. mdl.. Først da jeg i 2009 blev ansat på Center for Ligebehandling af Handicappede fik jeg en højere løn og en pensionsindbetaling, der svarede til lønnen, nemlig 1300 kr. mdl..

jeg modtog fortsat førtidspension på 85 % af dagpengene. Så min samlede indkomst svarede til dagpengene

I slutningen af 90erne blev det muligt at indbetale til ATP via førtidspensionen, det har jeg gjort fra dag eet. Og i 2002 blev det muligt at indbetale til SUP pension via førtidspensionen, Der har jeg gjort fra dag eet.

NU skal jeg snart overgå fra førtidspensionist til folkepensionist.

Jeg vil ud over folkepensionen på brutto 11.300 kr., altså ca. 7.900 netto modtage *sammenlagt* ca 1000 kr. månedligt fra alle mine pensionsopsparinger.

Jeg vil altså have ca. 9000 kr. til termin, lys , vand, varme, forsikring, net, tv antenne, telefon, mad, tøj etc.og ikke mindst min invalidebil med plads til el-scooter, som alene i øjeblikket koster ca 7000 kr. mdl. ----

Det betyder, at jeg ikke længere kan blive i mit lille hus (og jeg kan heller ikke sælge det, pga krisen) og jeg kan ikke beholde min invalidebil, som jeg er dybt afhængig af.

Det kommer til at betyde, at jeg bliver isoleret og formentligt får en meget dårlig livsværdi.

Når jeg skriver hele denne historie, så er det for at oplyse om at mennesker, der har levet med et handicap hele livet, vil få et meget begrænset liv som folkepensionister selv om de livet igennem har gjort alt, hvad de kunne for at klare sig selv.

Jeg håber inderligt på en lovændring, så ingen - der har haft førtidspension hele livet, og dermed ikke har haft chancen for at spare op - kan beholde førtidspensionebeløbet, når de bliver folkepensionister.

Jeg vedlægger et debatindlæg, som jeg har haft i Information. Indlægget omtaler de konkrete problematikker og tal. Problematikken omfatter en meget lille gruppe, og har derfor meget begrænsede samfundsøkonomiske konsekvenser.

Jeg håber meget, at der er folketingsmedlemmer, der vil gøre denne sag til en hjertesag; ligesom jeg vil være meget glad for tilbagemeldinger.

Med venlig hilsen
Birte Brejner